

KETTŐS KÍNOMBA BELEFEKETÜLTEN

(ÚJ ÉV SZÁMVETÉSSEL — 1969)

Kristályvirágok ablakomon s kívül.
Oév múlásán s újnak kezdetén
messzebbre lát szemem, mint hittem hívül
e harcos pályán, életem delén.

Véremben gyógyszeralakkal s szívemben
tisztább tüzekkel, újraéledőn
látom magamat Krisztusként feszülten
s idvezülten is el nem ért tetőn,

kettős kínomba belefeketülten
(ember s istenként róva az utat,
magamtól rámmért Kanossát?) ledültem
az útkarónál, mely továbbmutat.

S tudom már: mihez elszántam erőmet,
elegendő lesz, nem több s nem kevés,
beosztom... Rekedt régi hegedűmet
vitrinbe raktam... Múltam ködbe vész

mégis távolba nézek — s vakmerően
új hangszert húroz szívem: új dalok
(mire kezdettől s mindig újratörtem)
felzendítője l e n n i a k a r o k!

Új év — a régít őrzöm nem-tagadva
s nem is feledve — hozz új táncokat!
A költő érzi: lombot hajt tavaszra,
zöld-árnyasat a férfiáldozat,

s nyílik virág is szűrös túske nyelvén,
dalolhat is a költő, hogyha bírt
zokogni sokszor meg sem ért keservén
magának s másnak. Tán felszabadít

lelkében, eddig szégyenlős-szerényen
megbúvó csacska rezdüléseket,
s a harcra-éber férfi csók-szelíden
elandalodhat még egy keveset.

Új év! Új arcú élet, rég kutatlak,
epeömlések fődtek eddig el,
higgadtam — s bízom: éveim, ha vannak
jobbak, azoknak most már jönni kell!

MEDITÁCIÓ, KONOK HITVALLÁSSAL

1.

Ki lenne balga némát ütlegetni,
mert bénult nyelvén a lelke megrekedt,
s egy süketet, ha dallamát nem érti
más boldogságának?! — Vézna testemet,

ha Tajgetoszról nem lökték a mélybe
s a kard elől sem futottam meg gyáván:
az evilági, kiért tollat nyűttem,
krónikámat sem irtja el a máglyán!

Múzsáim: voltak bár csak földönjárók
s magam sem lógtam-lebegtem ködökben,
mámorban égtem én is — de maradtam
viharban tölgynek, gyökere-kötötten:

ágaim tartva öcsémnek, ki érik
költővé lenni: magasabbról nézzen
felhők alá e vajúdó világban,
mint én tehettem. Túlnő? Hittel érzem!

S legyenek én nyers, de hívebb krónikása
zilált koromnak, mintsem illó-könnyed
s kecses rimekből bűvészkedjek én is
virtuózként! — Ma itt, mint tölgy se könnyebb.

2.

Sose kívántam többet: az legyenek csak
mindenkinek, ki leszek önmagamnak.
Ki ennél többre tartott már: nem ismert,
vagy bűbájos volt, szemmel tán meg is vert.
Ki kevesebbre: tévedett, vagy vádolt,
rájött-e már, vagy ma sem még: de kár volt.
Aki még így sem, úgy sem értett: áldja
jó sorsa érte — egyszer feltalálja
bennem magát még. Észrevétlen éltem
sokak szemében, nem szégyen s nem érdem.
Mindenkiért lobogtam: Nap — ha voltam,
tudták, vagyok, bár suttogót se szóltam
s éreztek: múló napfogyatkozáskor...
Aszúsodom, mint pincében az óbor:
sejtjeimben a tapasztalat sűrül,
kövek rakodnak szívemre: a bűn ül
néha már tort, hol erények tusáztak.
Falak épülnek bennem, érzem — csak
nem tudom még: cukorból avagy sóból.